

Gillian Flynn

Teerbemind

Mijn trui was nieuw, felrood en lelijk. Het was 12 mei, maar de temperatuur was tot onder de tien graden gezakt en na vier dagen rillen in korte mouwen had ik mijn heil gezocht bij de uitverkoop, liever dan in mijn ingepakte winterkleden te gaan wroeten. Lente in Chicago.

Ik zat tussen de met jute beklede schotten van mijn werkhoek naar het computerscherm te kijken. Mijn verhaal voor die dag was van een week soort boosaardigheid. Vier kinderen van tussen de twee en zes jaar oud waren opgesloten in een kamer aan de South Side aangetroffen met een paar broodjes tonijn en een pak melk. Ze hadden er drie dagen als kippen tussen het eten en de uitwerpselen op de vloer gescharreld. Hun moeder was weggelopen om aan de crackpijp te lurken en was haar kinderen vergeten. Zo gaat dat soms. Geen brandwonden van uitgedrukte sigaretten, geen gebroken botten, alleen een onherstelbare vergissing. Ik had de moeder na haar arrestatie gezien: Tammy Davis, tweeëntwintig jaar, blond en dik, met volmaakte cirkeltjes roze rouge op haar wangen. Ik kon me voorstellen hoe ze op een

sleetse bank zat, met haar lippen om de pijp, en de rook plotse-
ling in een wolk liet ontsnappen. Ze zweefde snel weg, haar kin-
deren ver achter zich latend, terug naar de middelbare school
toen de jongens nog belangstelling hadden voor meisjes en zij de
mooiste was, een dertienjarige met glanzende lippen die al zoe-
nend kaneelstokjes doorgaf.

Een pens. Een geur. Sigaretten en oude koffie. Mijn redacteur,
de gerespecteerde, vermoeide Frank Curry, die zijn gewicht ver-
plaatste naar de hakken van zijn Hush Puppies met barsten in
het leer. Zijn tanden bruin van het tabaksspeeksel.

‘Hoe ver ben je met je verhaal, meid?’ Er lag een zilveren pu-
naise op mijn bureau, met de punt naar boven. Hij drukte zijn
gele duimnagel erop.

‘Bijna klaar.’ Ik had driehonderd woorden. Het moesten er
zeshonderd worden.

‘Goed zo. Afmaken, opslaan, en dan naar mijn kantoor.’

‘Ik kan nu ook wel komen.’

‘Afmaken, opslaan en dan naar mijn kantoor.’

‘Oké. Tot over tien minuten.’ Ik wilde mijn punaise terug.

Hij liep bij mijn werkplek vandaan. Zijn das hing ter hoogte
van zijn kruis.

‘Preaker?’

‘Ja, Curry?’

‘Maak dat mens af.’

Frank Curry denkt dat ik een watje ben. Misschien omdat ik
een vrouw ben. Misschien omdat ik een watje ben.

Curry’s kantoor is op de tweede verdieping. Ik weet zeker dat hij
telkens in de stress schiet als hij door het raam kijkt en een
boomstam ziet. Goede redacteurs zien geen schors, die zien
bladeren – als ze de bomen vanaf de twintigste of dertigste ver-
dieping nog kunnen zien. De *Daily Post*, de op drie na grootste

krant van Chicago, is echter naar een voorstad verbannen en kan niet in de hoogte groeien. Twee verdiepingen moet genoeg zijn, en die worden steeds verder uitgesmeerd, als een vlek die niet opvalt tussen de tapijtzaken en lampenwinkels. Onze voorstad is in drie goed georganiseerde jaren (1961-1964) uit de grond gestampt door een projectontwikkelaar die er de naam van zijn dochter aan schonk, die een maand voordat de klus was geklaard een ernstig ongeluk met haar paard had gekregen. Aurora Springs, verordonneerde hij, en hij liet nog even een foto maken bij een gloednieuw bord met de naam erop. Toen raapte hij zijn gezin bij elkaar en vertrok. De dochter, die nu in de vijftig is en het goed maakt, afgezien van een tinteling in haar armen zo nu en dan, woont in Florida en komt om de paar jaar terug om een foto bij het bord met haar naam te laten maken, net als pappie vroeger.

Ik had er tijdens haar laatste bezoek een artikel over geschreven. Curry vond het vreselijk, zoals hij de meeste 'uit het leven gegrepen' stukken vreselijk vindt. Hij bedronk zich aan de likeur terwijl hij het las, en daarna stonk mijn artikel naar frambozen. Curry is een stille drinker, maar hij bezat zich vaak. Dat is trouwens niet de reden waarom hij zo'n knus uitzicht op de grond heeft. Dat is gewoon dikke pech.

Ik liep naar binnen en sloot de deur van zijn kantoor, dat er heel anders uitziet dan ik me het kantoor van mijn redacteur ooit had kunnen voorstellen. Ik hunkerde naar eikenhouten lambriseringen en een ruit in de deur (met een bordje HOOFDREDACTEUR) zodat de groentjes ons tekeer konden zien gaan over het recht op vrije meningsuiting. Curry's kantoor was onpersoonlijk en saai, net als de rest van het gebouw. Je kon er over journalistiek discussiëren of een uitstrijkje laten maken, geen mens die er iets om gaf.

'Wat weet je van Wind Gap?' Curry hield de punt van een bal-

pen bij zijn grijze kin. Ik zag het blauwe stipje tussen de stoppels al voor me.

‘Het ligt helemaal onder in Missouri, in de hak van de laars. Op een steenworp afstand van Tennessee en Arkansas,’ diepte ik de eerste feiten uit mijn geheugen op. Curry overhoorde journalisten graag over allerlei onderwerpen die hij belangrijk vond: het aantal moorden dat het afgelopen jaar in Chicago was gepleegd, de demografische gegevens van Cook Country en, om de een of andere reden, het verhaal van mijn geboortestadje, een onderwerp dat ik liever vermeed. ‘Het bestond al voor de Burgeroorlog,’ vervolgde ik. ‘Het ligt dicht bij de Mississippi, dus was het ooit een havenstad. Nu is het slachten van varkens de belangrijkste bron van inkomsten. Er wonen rond de tweeduizend mensen. Oud geld en uitschot.’

‘Wat ben jij?’

‘Uitschot. Met oud geld.’ Ik glimlachte. Hij fronste zijn voorhoofd.

‘En wat is er in godsnaam aan de hand?’

Ik nam zwigend de rampen door die Wind Gap zouden kunnen hebben getroffen. Het is zo’n sjofel stadje dat vatbaar is voor rampspoed: een busongeluk of een orkaan. Een explosie in de silo of een peuter in een put. Ik zat ook een beetje te mokken. Ik had gehoopt, zoals altijd wanneer Curry me bij zich laat komen, dat hij me wilde complimenteren met een recent artikel, me naar een betere afdeling wilde promoveren of, wie weet, me een stukje papier toe zou schuiven waarop stond gekrabbeld dat ik één procent loonsverhoging kreeg, maar ik was niet voorbereid op een gesprekje over wat er zoal in Wind Gap voorviel.

‘Je moeder woont er nog, hè, Preaker?’

‘Mijn moeder. Mijn stiefvader.’ Een halfzusje dat was geboren toen ik al studeerde en dat zo onwerkelijk voor me was dat haar naam me vaak ontschoot. Amma. En dan was Marian er nog, altijd Marian, al zo lang weg.

‘Nou, verdomme, spreek je die lui wel eens?’ Sinds Kerstmis niet meer: een kil, beleefd telefoontje na toediening van drie glazen whisky. Ik was bang geweest dat mijn moeder het over de telefoonlijn zou kunnen ruiken.

‘De laatste tijd niet.’

‘Jezus christus, Preaker, kijk eens op de telex. Is er geen moord gepleegd in augustus? Een klein meisje gewurgd?’

Ik knikte alsof ik het wist. Ik loog. Mijn moeder was de enige in Wind Gap met wie ik nog een beetje contact had, en ze had er niets over gezegd. Merkwaardig.

‘Er is er weer eentje weg. Volgens mij zou het een seriemoordenaar kunnen zijn. Rij erheen en zorg dat ik het verhaal krijg. Snel een beetje. Je moet er morgenochtend zijn.’

Mooi niet. ‘We hebben hier ook gruwelverhalen, Curry.’

‘Ja, en drie concurrerende kranten met twee keer zoveel personeel en poen.’ Hij haalde een hand door zijn pluizige piekhaar. ‘Ik ben het zat om zonder nieuws te zitten. Dit is onze kans op een primeur. Een grote.’

Curry denkt dat we met het juiste verhaal van de ene dag op de andere de populairste krant van Chicago kunnen worden en nationaal aanzien kunnen krijgen. Vorig jaar had een andere krant, niet de onze, een journalist naar zijn geboortestad ergens in Texas gestuurd toen een groep tieners daar tijdens de voorjaarsoverstromingen was verdronken. Hij schreef een treurig, maar raak verslag over het wezen van water en rouw dat alles omvatte, van het basketbalteam van de jongens, dat zijn drie beste spelers kwijt was, tot en met de plaatselijke uitvaartonderneming, die jammerlijk weinig wist van het opkalefateren van verdronken lijken. Hij kreeg er een Pulitzerprijs voor.

Toch had ik geen zin om te gaan. Zo weinig zelfs, kennelijk, dat ik mijn handen om de armleuningen van mijn stoel klemde alsof Curry zou kunnen proberen me los te wrikken. Hij keek me

een paar tellen met zijn waterige groenbruine ogen aan, schraapte zijn keel, keek naar de foto van zijn vrouw en glimlachte als een arts die slecht nieuws moet vertellen. Curry blafte graag, dat paste bij zijn ouderwetse beeld van een redacteur, maar hij was ook een van de sympathiekste mensen die ik kende.

‘Hoor eens, meid, als je het niet kunt, dan kun je het niet, maar ik denk dat het goed voor je zal zijn. Wat dingen boven water krijgen. Het helpt je weer op de been. Het is een verdomd goed verhaal, en we hebben het nodig. Jij hebt het nodig.’

Curry had altijd achter me gestaan. Hij had gedacht dat ik zijn beste verslaggever zou worden, ik had een verbazingwekkende geest, zei hij. In mijn twee jaar bij de krant had ik hem consequent teleurgesteld, soms heel diep. Nu voelde ik dat hij me van achter zijn bureau aanspoorde een beetje vertrouwen in hem te hebben. Ik knikte in de hoop zelfbewust over te komen.

‘Ik ga pakken.’ Mijn handen lieten zweetafdrukken op de stoelleuning achter.

Ik had geen huisdieren waar ik me om moest bekommeren, geen planten die ik naar een buurvrouw moest brengen. Ik stopte voor maar vijf dagen kleren in een reistas om mezelf te verzekeren dat ik voor het eind van de week weer uit Wind Gap weg zou zijn. Toen ik voor het laatst om me heen keek, toonde mijn appartement zich opeens in zijn ware gedaante. Het leek een studentenkamer: goedkoop, iets voor tijdelijk, zonder enige bezieling. Ik nam me voor zodra ik terug was geld uit te trekken voor een fatsoenlijke bank, als beloning voor het verbijsterende verhaal dat ik ongetwijfeld zou opsnorren.

Op de tafel bij de deur stond een foto waarop ik, nog net geen tiener, Marian vasthoud, die een jaar of zeven is. We lachen allebei. Ze heeft grote, verbaasde ogen, en ik heb de mijne dichtgeknepen. Ik druk haar dicht tegen me aan en haar korte spille-

beentjes bungelen over mijn knieën. Ik weet niet meer wanneer die foto is gemaakt of waar we om lachten. Het is in de loop der jaren een prettig raadsel geworden. Ik denk dat ik het wel leuk vind om het niet te weten.

Ik ga altijd in bad. Niet onder de douche. Ik kan die straal niet aan, daar gaat mijn huid van gonzen, alsof iemand een schakelaar heeft overgehaald. Ik propte dus een dunne motelhanddoek in de afvoer van de douche, richtte de straal op de muur en ging in de tien centimeter water zitten die zich in de cabine ophoopte. Er dreef een schaamhaar van iemand anders voorbij.

Ik stond op. Er was geen tweede handdoek, dus rende ik naar mijn bed en depte me droog met de goedkope, sponsachtige deken. Toen dronk ik lauwe whisky en vervloekte de ijsmachine.

Het is ongeveer elf uur rijden van Chicago naar Wind Gap. Curry was zo genadig geweest me een budget te geven voor één nacht in een motel en ontbijt, als ik bij een benzinstation at, maar eenmaal aangekomen zou ik bij mijn moeder gaan logeren. Die beslissing had hij voor me genomen. Ik wist al hoe ze zou reageren als ze me op de stoep zag staan. Ze zou even ontdaan blozen, een hand naar haar haar brengen en me zo onhandig knuffelen dat ik naar opzij moest overhellen. Ze zou iets zeggen over de rommel in huis, die er niet was. Verbloemd vragen hoe lang ik bleef.

‘Hoe lang mogen we je bij ons hebben, lieverd?’ zou ze vragen, wat betekende: ‘Wanneer ga je weer weg?’

Die beleefdheid vind ik nog het ergst.

Ik wist dat ik me moest voorbereiden, vragen noteren, maar in plaats daarvan nam ik nog een whisky, gevolgd door een paar aspirines, en deed het licht uit. Gesust door het vochtige snorren van de airconditioning en het elektronische gepiep van een video-spelletje bij de burens viel ik in slaap. Het was nog maar vijftig ki-

lometer naar mijn geboortestadje, maar ik had behoefte aan die laatste nacht ergens anders.

De volgende ochtend snoof ik aan een oude donut met jam en reed verder naar het zuiden. De temperatuur schoot omhoog en het weelderige woud sloot me aan beide kanten van de weg in. In dit deel van Missouri zijn de bergen niet hoog, maar de heuvels zijn enorm, als immense, glooiende bulten. Op een top aangekomen kon ik kilometers in de omtrek dikke, geharde bomen zien, slechts onderbroken door het smalle lint van de snelweg waarop ik reed.

Je kunt Wind Gap niet vanuit de verte zien; het hoogste gebouw telt maar twee verdiepingen. Na twintig minuten rijden voelde ik het echter naderen: eerst dook er een benzinestation op. Ervoor zat een groep onverzorgde, verveelde tienerjongens met ontbloot bovenlijf. Bij een oude pick-up gooide een peuter in een luier knuisten vol grind in de lucht terwijl zijn moeder tankte. Haar haar was goudblond geverfd, maar de bruine uitgroei kwam bijna tot aan haar oren. Ze schreeuwde iets naar de jongens, maar ik reed te snel voorbij om het te verstaan. Kort daarna werd het bos minder dicht. Ik reed langs een klein winkelcentrum met een zonnestudio, een wapenwinkel en een woningstofeerder. Toen volgde een eenzame, doodlopende weg met oude huizen die ooit een deel hadden moeten worden van een project dat nooit van de grond was gekomen. Ten slotte kwam ik in de stad zelf.

Zonder enige goede reden hield ik mijn adem in toen ik langs het bord reed dat me in Wind Gap verwelkomde, zoals kinderen doen als ze langs een kerkhof rijden. Ik was er acht jaar niet geweest, maar de herinnering was diepgeworteld. Als ik die weg volgde, kwam ik bij het huis van mijn pianolerares van de lagere school, een voormalige non met een adem die naar eieren rook.

Dat pad leidde naar het plantsoentje waar ik op een zweterige zomerdag mijn eerste sigaret had gerookt. Die grote weg zou me naar Woodberry en het ziekenhuis brengen.

Ik besloot regelrecht naar het politiebureau te rijden, een compact gebouw aan het eind van Main Street, dat zijn naam waarmaakt, want het is echt de hoofdstraat van Wind Gap. In Main Street kun je een kapsalon en een gereedschapswinkel vinden, een winkel in restpartijen die Restpartijen heet en een bibliotheek van twaalf kasten diep. Je vindt er een kledingwinkel die Candy's Casuals heet en waar je truien, vesten en sweaters met eenden en dorpsschooltjes erop kunt kopen. De meeste nette vrouwen in Wind Gap zijn lerares of moeder of werken in winkels als Candy's Casuals. Over een paar jaar zou er een Starbucks kunnen zijn, die het stadje zal brengen waar het naar smacht: de voorverpakte, bij voorbaat goedgekeurde hipheid van de massa. Voorlopig is er echter alleen nog maar een lunchroom die wordt bestierd door een echtpaar van wie de naam me ontschoten is.

Main Street was uitgestorven. Geen auto's, geen mensen. Een hond liep met grote passen over de stoep, zonder dat een baasje hem riep. Alle lantaarnpalen waren voorzien van gele linten en korrelige foto's van een meisje. Ik parkeerde en maakte een poster los die scheef en op kinderhoogte aan een stopbord was geplakt. Hij was zelfgemaakt. VERMIST, stond er bovenaan in vette letters die mogelijk met viltstift waren ingekleurd. Op de foto stond een meisje met donkere ogen, een dierlijke grijns en te veel haar voor haar hoofd. Het soort meisje dat door leraren een 'last-post' genoemd wordt. Ik mocht haar wel.

Natalie Jane Keene

Leeftijd: 10

Vermist sinds 12 mei

Het laatst gezien in het Jacob J. Asher Park

Droeg spijkershort en roodgestreept T-shirt

Tips: tel. 887377

Ik hoopte dat ik op het politiebureau te horen zou krijgen dat Natalie Jane al terecht was. Ongedeerd. Ze was verdwaald, had haar enkel verstuikt in het bos of was weggelopen, maar had zich bedacht. Ik zou in mijn auto stappen en terug naar Chicago rijden zonder iemand te spreken.

De straten bleken verlaten te zijn omdat de halve stad in het bos in het noorden aan het zoeken was, hoorde ik van de receptioniste op het bureau. Ik mocht wachten; commissaris Bill Vickery kon elk moment terugkomen voor de lunch. De wachtkamer had de gekunsteld knusse uitstraling van een tandartsenpraktijk; ik ging aan het eind van een rij oranje stoelen zitten en bladerde in een damesblad. Een luchtverfrisser in een stopcontact vlak bij me braakte sissend een synthetische geur uit die me het idee van een landelijk briesje moest geven. Een halfuur later had ik drie tijdschriften doorgenomen en begon ik misselijk te worden van de geur. Toen Vickery eindelijk binnenkwam, knikte de receptioniste naar mij en fluisterde met een gretige minachting: 'De pers.'

Vickery, een slanke vent van begin vijftig, was al door zijn uniform heen gezweet. Zijn overhemd plakte aan zijn borst en zijn broek was aan de achterkant gekreukt, waar zijn kont had moeten zitten.

'De pers?' Hij keek me over een vergrotende dubbelfocusbril aan. 'Welke pers?'

'Commissaris Vickery, ik ben Camille Preaker van de *Daily Post* uit Chicago.'

'Chicago? Waarom bent u hier uit Chicago naartoe gekomen?'

'Ik wil u graag spreken over de meisjes, Natalie Keene en het meisje dat vorig jaar is vermoord.'

‘Godallemachtig. Hoe hebt u dat daar te horen gekregen? Jezus christus.’

Hij keek van de receptioniste naar mij, alsof we onder één hoedje speelden, en wenkte me toen. ‘Ik wil geen telefoontjes, Ruth.’

De receptioniste sloeg haar ogen ten hemel.

Bill Vickery ging me voor door een gang met schrootjeswanden die behangen waren met goedkoop ingelijste foto’s van forellen en paarden, naar zijn kantoor, dat geen ramen had en eigenlijk een piepklein vierkant hok met metalen archiefkasten was. Hij ging zitten en stak een sigaret op zonder mij er een aan te bieden.

‘Ik wil niet dat dit uitlekt, dame. Ik ben niet van plan dit aan de grote klok te hangen.’

‘Ik ben bang dat u niet veel keus hebt, commissaris. Iemand heeft het op kinderen gemunt. Dat moeten de mensen weten.’ Die zinnen had ik tijdens de rit naar het bureau gerepeteerd. Zo gaf ik het noodlot de schuld.

‘Wat kan het u schelen? Het zijn niet uw kinderen, het zijn kinderen uit Wind Gap.’ Hij stond op, ging weer zitten en schoof wat met papieren. ‘Ik denk dat ik met een gerust hart kan zeggen dat Chicago zich nog nooit iets van de kinderen in Wind Gap heeft aangetrokken.’ Bij het laatste woord sloeg zijn stem over. Hij nam een trek van zijn sigaret, draaide aan een grote gouden pinkring en knipperde een paar keer snel met zijn ogen. Ik vroeg me af of hij moest huilen.

‘U hebt gelijk. Vast niet. Hoor eens, ik wil jullie niet uitbuiten. Dit is belangrijk. Helpt het als ik u vertel dat ik zelf uit Wind Gap kom?’ *Zie je wel, Curry? Ik doe mijn best.*

Hij keek me weer aan. Nam mijn gezicht op.

‘Hoe heet u?’

‘Camille Preaker.’

‘Waarom ken ik u niet?’

‘Ik heb me nooit in de nesten gewerkt, commissaris.’ Ik glimlachte flauwtjes.

‘Heten uw ouders Preaker?’

‘Mijn moeder heette Preaker, maar een jaar of vijftientig geleden is ze hertrouwd. Adora en Alan Crellin.’

‘O, die ken ik wel.’ Die kende iedereen. Geld was niet gangbaar in Wind Gap, niet zo veel geld. ‘Toch wil ik u hier niet hebben, mevrouw Preaker. Als u dat artikel schrijft, worden we alleen maar beroemd vanwege... dit.’

‘Misschien zou een beetje publiciteit helpen,’ opperde ik. ‘Het heeft bij andere zaken ook geholpen.’

Vickery keek zwijgend naar zijn lunch, die in een verfrommelde papieren zak op een hoek van zijn bureau lag. Boterhamworst, zo te ruiken. Hij prevelde iets over een beroemde kindermoord en vloekte.

‘Nee, dank u, mevrouw Preaker. En geen commentaar. Ik heb niets te melden over lopende onderzoeken. Dat mag u citeren.’

‘Luister eens, ik heb het recht hier te zijn. Laten we het elkaar makkelijk maken. U geeft mij informatie. Wat dan ook. Ik blijf een tijdje bij u uit de buurt. Ik wil uw werk niet moeilijker maken dan het is, maar ik moet mijn eigen werk doen.’ Nog een ruilmiddel dat ik ergens ter hoogte van St. Louis had bedacht.

Ik kwam het politiebureau uit met een kopie van een plattegrond van Wind Gap waarop commissaris Vickery met een kruisje had aangegeven waar het lichaam van het vermoorde meisje vorig jaar was gevonden.

Ann Nash, negen jaar oud, was op 27 augustus gevonden in Falls Creek, een woelige, rumoerige rivier die dwars door de North Woods liep. Een zoekploeg had het bos uitgekamd sinds de avond van de zesentwintigste, toen ze werd vermist, maar uiteindelijk was ze ’s ochtends kort na vijf uur gevonden door ja-

gers. Ze was rond middernacht gewurgd met een gewone waslijn die twee keer om haar nek was gewikkeld en toen in de rivier gegooid, die laag stond door de lange zomerdroogte. De waslijn was achter een grote steen blijven haken en ze had de hele nacht in de lome stroming gedreven. Ze was niet opgebaard. Meer wilde Vickery me niet vertellen, en het kostte een uur vragen stellen om dit uit hem los te krijgen.

Ik belde vanuit de telefooncel in de bibliotheek het nummer op de poster voor het vermiste meisje. Een vrouw op leeftijd nam op en zei dat ik met de Natalie Keene Hotline sprak, maar ik hoorde op de achtergrond een afwasmachine draaien. De vrouw vertelde me dat er voor zover zij wist nog steeds in de North Woods werd gezocht. Wie wilde helpen, moest zich bij de toegangsweg melden en zelf voor water zorgen. Er werd een recordhitte verwacht.

Bij de toegangsweg zaten vier blonde meisjes stijfjes op een plaid in de zon. Ze wezen naar een van de paden en zeiden dat ik het moest volgen om de groep te vinden.

‘Wat kom jij hier doen?’ vroeg het knapste meisje. Haar blozende gezicht was nog zo rond als dat van een kind en ze had strikken in haar haar, maar haar borsten, die ze trots naar voren stak, waren die van een volwassen vrouw. Een volwassen vrouw die geluk had. Ze glimlachte alsof ze me kende, wat niet kon, aangezien ze de laatste keer dat ik in Wind Gap was nog een kleuter geweest moest zijn. Toch kwam ze me bekend voor. Misschien een dochter van een van mijn oude schoolvriendinnen. De leeftijd kon kloppen als een van hen meteen na de middelbare school zwanger was geraakt. Niet onwaarschijnlijk.

‘Ik kom gewoon helpen,’ zei ik.

‘Ja, vast,’ zei ze spottend, en ze maakte zich van me af door al haar aandacht op een teennagel te richten waar ze de lak vanaf pulkte.

Ik liep over het knerpende, hete grind het bos in, waar het nog warmer leek. De lucht was zo vochtig als in het oerwoud. Guldenroede en wilde sumakstruiken streken langs mijn enkels en overal zweefden witte populierpluizen, die mijn mond in glipten en aan mijn armen plakten. Toen ik nog klein was, hadden we ze feeënjurken genoemd, schoot me opeens te binnen.

In de verte riepen mensen Natalie. De drie lettergrepen rezen en daalden als een liedje. Na nog eens tien minuten moeizaam lopen zag ik hen: een stuk of vijftig mensen die in lange rijen liepen en het struikgewas voor hen met stokken aftastten.

‘Hallo! Nog nieuws?’ riep degene het dichtst bij me, een man met een bierpens. Ik week van het pad af en liep tussen de bomen door naar hem toe.

‘Kan ik iets doen?’ Ik was er nog niet aan toe om mijn aantekenboekje te trekken.

‘Je kunt hier naast me komen lopen,’ zei hij. ‘We kunnen altijd meer mensen gebruiken. Dan hoeven we minder terrein te bestrijken.’ We liepen een paar minuten zwijgend door. Mijn partner bleef zo nu en dan staan om met een vochtige, pijnlijke rochel zijn keel te schrapen.

‘Soms denk ik dat we het bos gewoon plat zouden moeten branden,’ zei hij opeens. ‘Er lijkt nooit iets goeds te gebeuren. Ben je een vriendin van de Keenes?’

‘Ik ben eigenlijk verslaggever. Bij de *Chicago Daily Post*.’

‘Goh... krijg nou wat. Schrijf je hierover?’

Een kreet snerpde tussen de bomen door, het gillen van een meisje: ‘Natalie!’ Met het zweet in mijn handen rende ik op het geluid af. Ik zag mensen op me afkomen. Een tienermeisje met witblond haar wrong zich langs ons het pad op. Haar gezicht was rood en vertrokken. Ze strompelde als een uitzinnige dronkaard en schreeuwde Natalies naam. Een oudere man, haar vader misschien, haalde haar in, sloeg zijn armen om haar heen en loodste haar het bos uit.